

**ב' מ"י פ"ד מסלכות שמיטה
וינצל כל'כ.**

איסורת היז"ם

פ"ו א) נדריס דג נם ודג נט.

ב'ם דפומ ישנ

ג' חוריקון. נעשה יירוקין וככל
זהן ירוקין כאילו הם מן
ההיפות עצמו ומותר לאכלן ואמ
ההשחידר מה שצמחי מומח היה
כأكلו צמח בארץ וחישבו
ככפרות שביעית וזה ענן מה
ששומר אסורים: ור' חנינא
בן אנטיגנוס אמר. שאם
הנמלשו העליין מהם ונשארו שם
וללא נקרו עם העליין היה
דינין כדין הצומח בארץ
כמו פירוט שביעית:
ובנגז בן במויאי שביעית
ומותרין. ר' לי' כשייחי בזמן
שיכילין לעקו העליין ישארו
ב夸张 ולא יעקרו
מן מותר לאכלו הבצל ההוא
במוצאי שביעית שאינו
מפרות שביעית ואין הלהכה
ברבי חנינא בן אנטיגנוס:

הערות לר"ש

ענין במסכת שביעית עט 25 "חקר ועוזן" שביאר תרוץ זה. ווש לעצין שהורע"ב והרש"ס הבהירו רק את שני התירוצים האחדים והשימיוט את תירוץ הזה. 26 בכ"י נוספו כאן התירוצים "באוצר אפיקל בשמור". עניין ברא"ב ובמלאת שלמה ובמסכת שביעית עם "חקר עזונון". 27 כי"ו וכדי': העלים צמחו ולא. הנהגה המהמיה לונדר דצל צמקן, ובכהנות קהקה היגיה דצל מעצמן צמחו, וזה על פי דרבם המלאכת שלמה בשם הרש"ב"א הכותב אבל והוינו לא רבו מארעא והובצל בעצמו הוא השעה הצעמין והעלין שך דרך הבעליים". 28 בנהגות הגר"א ותירוכם "בן" נמוחק. וכ"ה בירושלמי ועי' בר"ן בנדירים נח א). 29 אמר להם לא אמן בשבעית שהיא אוסרת כל שהוא, כת"ל ("הגן הגר"א").

ליקוטים

שינויו, כמו דורכים שונים בעריבכה (עי' פ"ח מ"ז) וכן כולם, מותר בסוריה כדרכן, אבל קצירה כר' אסור אף על בשינויו בארץ ישראל, אף על גב דבריו בתורת חתנים (בהר פרק א' ה"ג) לא תבצור בדרך, ולהכי כי הינו דמותם בד', ולא חשב לה בפרק ה' (מ"ז).
(חו"ש הגר"

ג. במשונה. אם היו העלין כר'.
 פ' שהבצלם הוא מעריך שביעית שננקה לשבעית, ואם היו העלין בכנית שביעית שהחזרוין עדיין — נתגדלו בשביעית.
(חו"ש הגר"
 ואמ' הוריקון. בכנית
 ר. דכיבענור אויסר בכל שהוא

ג הורדיקו נטעו יוקין. וכל זמן שכן יוקין סלי אין כהלו מון ספלי עטמו ומוטר להולן. ווּס חזחיר מה סלום מאס סלי קו מהלו נממ צמלה, וממקפיי צמלה. ווּס לפט דסכי קלהר כל צכיאו צו מומל צביעת יקסזו, ולפיך לקלין צהילא. וממר ר' צהילן מדולוייתם כגון פלא, מע"ג דמלענן טקיר גלה חנניה בין אנטגנום צהס באرض ישראל עושין אותו בסוריא: הפליו כי הולמי. וכל פנק דהסlein ל�מן צפליק ח' (מ"ז) ג'בצלים^א שירדו עליהן גשמי וויאס עוליס עס קאניס סלי סן לדין סגומם צמלה ווּס זמחו אם היי העליין. שלחן שחוריין ספפיי צביעת: וכנגד בן אשורין הוריקו^ב הרי אלו מותרין רבינו מקרון צמלה כסnis (צאל פ"ה) חנניה בין אנטיגנום אומר אם (איןם)¹ יכולין להתלש בעליין שלחן אשורין וכנגד בן מוצאי שינוי נוסחים: 1 ס"א ל"ג (דפוס וילנא). ובר"מ: אם היי יכולין להתלש העליין. ועיין במלאכ'ש.

לפרא כל סכיאוֹן זו מומר במלין ביטח פירום מומל צקורייה בכל פירום, המכ' גממודל טקייל גמץ' כל פירום.²⁵ מי נמי סקי קהלה, כל סכיאוֹן זו מומר במלין גמופקר עטין הומו צקורייה המכ' גממודל טקייל גמץ' גמזרן²⁶: ג' בצל'ים. כל שיטת שכננו לשביעית ירדן עליין גאטיס וטמא. חס טומאלו שעלטש ציקוע סקען גדיין ומושיפין, ותמו גידולי שביעית ומגטלאן שעניין מהע' פ' סטוא מרווץ נזוחה. המכ' הדריקו שעלטש הויל וכמץ²⁷ ואלו מילען קליזו: אם יוכליין להתהלך בעליין שלחן. אך קבב'לטס צאנגרמן יונלען מעזען מן מלין וכטמאו צעלטס נזעלטס נזומיס נקמת'ה חס חזקיס מענו: ובנגד בן ל'ומצאי שביעית מותדרין. אך ימכן נפלטס צעלטס צעלטס דנסטו המכ' מטהלו למוּלוי שביעית כדרמה צפליך קנדורי מון טליק (ונליס ד' נא). ומה מועלט מה צעלטס צומלן ומה שיכולין לאימלא על ים, דילמלה חכמי המכ' רדו גידולין על שעניין. המכ' קיפל נמי צעלטן צל שביעית חייני, שערין שביעית וחוזר ונמען שביעית, ועקלין למחר שגדלו מעט [צצ'יעית] וחוזר ונמען צצ'יעית. ומזהו שבדר גדרו שביעית המכ' הוקיפו כי חס מעט צצ'יעית ונתקלו, וכתחווו וסוקiptו מעט צצ'יעית חול הומו פימל²⁸ ופיטעל האיקול סמענט טגב צל שביעית מקיע לבדל, מהלי ספוג גידולן צאימר: ירושלמי (טל' ג'). עקלין צצ'יעית וטמלן גמוציאי שביעית, ר' זעיריה המר מכיוון שלגה עליו סחדך מומל, ר' המכ' ור' המי מרווישן חמלין טקו. מתני פליגת על ר' המכ' דמי, דמי (מקפחן דמיום קו פ' ט)osa ה'כלל טסיא ר' שמעון הומו מחס' ר' יאושע כל דבר ציט' נו' מתיין כנון טבל ומונעל צי' וקידם ותדא המכ' נמו נאחס חכמיס טיעול המכ' מין צממי' נאחס צט' וטבל צממי' נטע, וכל דבר טהין לו מתיין כנון מרומה ומלה וערלה וכלהי טכלס נמו לו חכמיס טיעול צינ' ²⁹ צממי' נטען טעם. המת津ן ה'ל' צצ'יעית טהין לא ממיין ול' נמו חכמיס טעה, המכ' נאס המכ' צין' ²⁸ צממי' נזומן טעם. המת津ן ה'ל' ציעול המכ' נאחס נאכילה נטען טעם. מה עידין לה ר' המכ' ור'

פירוש מהר"י בן מלכי זדק

ענבי נזירך לא תבצור (ויקרא כה) מן המשמר בארץ
 אי אתה בוצר אבל בוצר אתה מן המובker. ד"א לא
 תבצור כנגד הבוצרים וכ"ר. דדריכה בענבים, קצירה
 בשיבלים, בצירה בענבים, מסקה בזיתים. ג' בצלין
 שירדו עליהן גשיים. פ' בצלין של ששית ושביעית
 צמחו. שחורין אסורים. והקשׁו² ולימא היתר שביהם
 להיכן הלך, ותירצzo אסוריין דקנני אחותסת. יrokין
 מותרין. פ' בשדיינן³, דלא יונקי כלום מן ה الكرע
 אלא נשمرין שם בלבד לפיכך מותרין. רבי חנניה בן
 אנטיגנוס אומר אם יכוין לחתולש בעלין שלחן
 אסורי. شبשביעית גדל. ובנגד כן. אם היו של
 شبיעית וזרען למוצאי شبיעית, אם יכוין וכ"ר
 1 עירון ריבמ"ץ פ"ח מ"ג. 2 נדרים ט ב. 3 עני רשי"ס בירושלמי
 ד"מ במרקוניין.

פירוש הרא"ש

פוך: ג' בבצלים. כל ש צ |רים מכנקנו שצבייתם וילדו עלילאס גטמים וונמו לה שהק

ט

מייו שעלין גיד�ן שגדלו וטוקפו וותמו גדוֹלִי שצבייתם ומכטלאן קעיקל הענפ שקהום מרוֹזָה. הכל הה חוריקו שעלין הו שולכין וכמץין ותלו מהרעה קל רצוו: אם יבולין ליתלש בעלין. דרך גנלס כנגמליס יוּלְהַן מעמן מן שהלֵך ווּחָזֵן ולימלך והס שעלין הזקים ווכהלומו גס כל תליטק גנלס מן גהלן הו והלי גלון שצבייתם: בגנד בן למזגא שביעית שביעית התחילו לכמוש, מותורין (חודושי הגרא). ברש. דה וכגנד. דהנהרו לא מישור**לי מוץאי** שביעית כדמוכה בפ' הנהר עש(לבר)(בא–ב בשהזר ובטבר מעט בשמינת שגבלון שס גרדים (נת) בפירוש

למן (המומיות פ"ע מ"ז) גידולי חמי, פארין לה געילודין, הפל נגידולין שמול סוח גידולין, דה"ר וועל צפס ר' יומן הפל כל כלאי סכלס שענקלו [ומתלבן] הפל מווקיפ כמא הפל, חמן גידולי מפניהם מהלין מספמי שביעית. וליין הלאה כר' מניא נגעגנום: ד' משיעשה

כיווץ בו מיצגמו כלהמו
שלביעה מותרין: ד מאימתי מותר
מלומס מלומס וגילדוי גילדון
חולין, ולכן מועלם להלן
המן:

**לִקְחָה יַרְקָן בְּמָצָא שְׁבִיעִית
אֲשֶׁר כְּיוֹצָא בּוֹ עֲשָׂה**

פירוש מהר"י בן מלכי צדק

מונדרין. שגיחולי היתר מעlian את האיסור. ד מאימתי
סימון אודם ליקח ידק במווצאי שביעת משיעשה
בכיווץ בו. פירוש (עד) [מן¹] שיינו זורעין וימצא
מן אותן הזדעים כיווץ בו. פירוש כאמור שמווכרין.
דאמרין מהיתרא קא מיתי, ולא עוד אלא
היתר רבה על האיסור ומבטלו.

תורתו של הרמב"ם

כתרויש הרא"ש

ד' משיעשה ביזגא בו. מא צולע צמוייה צבעית ווי מילן כל ליק צמיה צולע צמוייה צבעית ה'ג סלכה הסימל עלי סליקו ונטבנין:

ההדרש (אשר עליו או נגנו) יהיה יותר מטפח. ג' דהא נזכיר לכל שוגגום וא' ב' קדשו שהיה תולחן גדור יתיר (וש"ע).

רמב"ם דפוס יישן
ד משיעשה כיוצא בו.
משיצחם כמו המין ההוא.

הערות לר"ש

31 כי", וכן הגיה המהרי' לנדר וכותב: פ' לאחר הביעור. ובכ"י: וביעור. [ובהג' האגר"א: פתר לה בכיעור, ונמחק "בקדושת שבעית"]. 32 ננדץ'ל. 33 כי". וכן הגיה המהרי' לדרא וכותב: כלומר טעמא דרבא שם בתבלין משום דלטעתמא עבדיא החמירו בו גם כאן. [ובכ"י: בטבליט]. 34 עיין ל�מן פ' ז' מ"ז בר"ש וברא"ש. 35 כי". ובכ"י: ששתלו.

ליקוטים